

อสูรพัด

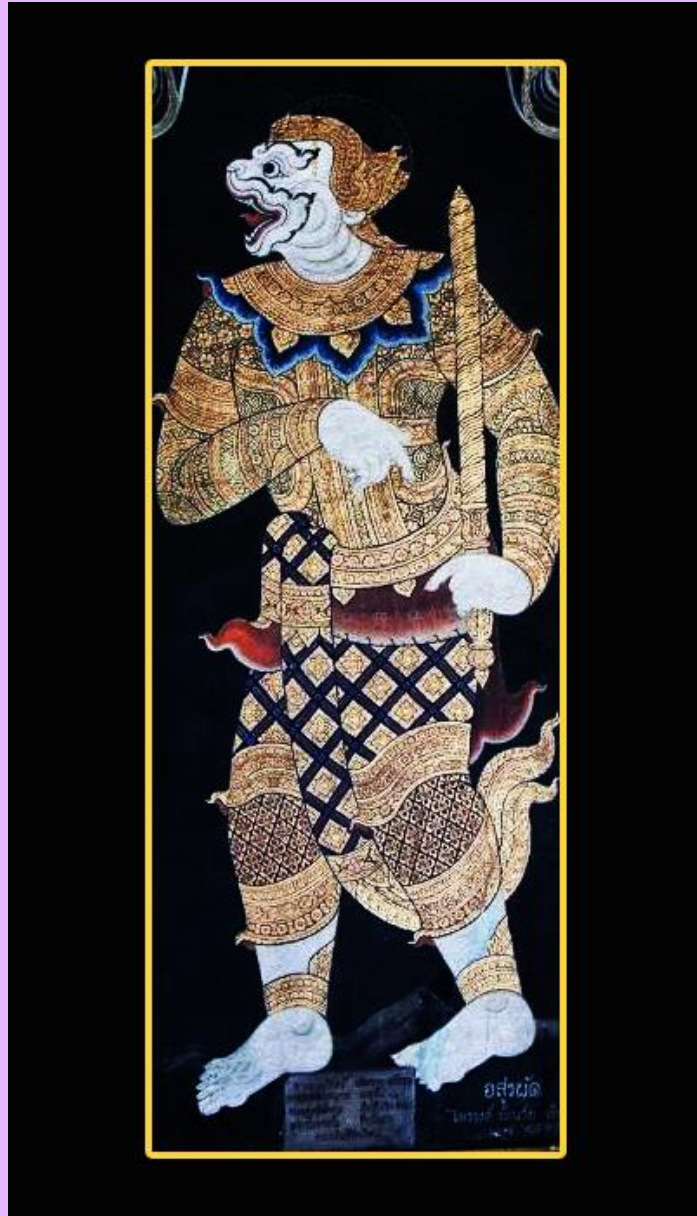
อสูรพัด : มีหน้าเป็นลิง แต่ศีรษะและตัวเป็นยักษ์ กายสีเขียวอมประภัสสรหรือสีเขียวใส

อสูรพัด : เป็น บุตรของ หนุมาน* กับ นางเบญกาย (บุตรของ พิเภก กับ นางตรีขมา เป็นหลานของ ทศกัณฐ์) เป็นหลานของพิเภก

อสูรพัดตามหาพ่อ : อสูรพัดก้มลงกราบด้วยความเคารพ “ตัวหลานชื่ออสูรพัด เป็นหลานพิเภก พิเภก เป็นลูกแม่เบญกาย ขณะนี้ข้าอวดชนะและตั้งหนุมานพ่อข้า” หนุมานดีใจอย่างที่สุดลุกขึ้นเข้าโอบ ลูกศิษย์ลิดด้วยความดีใจ “ลูกพ่อ” มารุ่นยกระโดดหน้าตั้งทำพร้อมต่อสู้อสูรพัด “เจ้าฤๅษีร้ายอย่ามาอ้างชื่อพ่อกู หุบปากซะ ก่อมหีจะโดนกูฆ่า” ฤๅษีหนุมานตอบด้วยความระแวงใจ “ไม่เสียทีที่เป็นลูกกู ไม่เชื่อใครง่ายง่าย... แล้วแม่เบญกายบอกพ่อของเจ้าหน้าตาเป็นอย่างไร ทำไมไม่เชื่อที่เราหนุมาน”

*หนุมาน มีตำนานกำเนิดต่างๆ กันได้แก่

- มารดาเป็นนางฟ้าชื่ออสูรพาด (มีบิดาคือ ท้าวเกสร) โดยนางอสูรพาดได้เสวยขอมพรถึง 5120 ปี เพื่อขอบุตรจากพระศิวะ
- มารดาคือนางเสวาทะ พระอิตถรมอบให้พระพายุมาเทพอาวุธ ๓ อย่าง ได้แก่ คทา ตริเพชร จักรแก้ว และกำไลง ในกายของตนทิ้งเข้าในปากนางเสวาทะจนนางตั้งครรภ์ แต่กำหนดให้พระพายุรับเป็นบิดา

โคลงประจำภาพอุทการะเบียงผนังวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ถวายบุตรปิยะหน้า กบิณฑมหาย เหมื่อนนง๑

กายเกษเพชเบญกาย มาตุนั้น

สมเเค๑สุรพัฒนาย เกียรดีเกริก ไกรแฮ

อุปราชาไอยกากัน ดักกั้งอุงกา

ผู้นิพนธ์โคลงประจำภาพ : กรมหมื่นพิชิตปรีชากร

(๒) อุตริพัตตามหาหนุมาน

เมื่อขออุรีอง อย่างไร ไม่เป็นผล
พ่อทิตน ไม่เคย เลยสักครา

อุตริพัต เข้าตาจน ดั้นเดินหา
จะเห็นหน้า ของพญา หนุมาน

รับทะยาน ขึ้นฟ้า เวหาหา
นักพรตหนุ่ม ลอบนั่ง ทั้งเข้ามา

มุ่งดูเฝ้า แก้วอมฤตพบ พบประสาธน์
สิงสถิตเข้า นมัสการ ทำนันทน์ใด

อุตริพัต กราบกราน รายงานว่า
หลานเบ็ญลูก ท่านพญา ทาไชใคร

"มาตามหา พญาหนุมาน ท่านอยู่ไหน
มีแม่จื่อ เบญจกาย ไม่ได้มา

ฉันนี้มา มีคดี ที่เลวร้าย
ว่าศัตรู เข้ามาบุก ยึดองคา

เอยากแจ้งให้ หนุมาน ท่านพ่อข้า
จับพญา พิเภกขัง อย่างทรมาณ"

หนุมาน ดีใจล้น จนลุดี้น
อุตริพัต ตั้งทำฐู๋ขูหนุมาน

ลูกขึ้นยืน โอบอุก แต่ถูกตำหน
พร้อมอุทาน ด่าขี้หน้า พระฤาษี

"เจ้าต๊อดดี เป็นใคร ไม่รู้จัก
แอบอ้างชื่อ พ่อของข้า อย่างลอบดี

ร้ายยิ่งนัก ข้างกล้า หน้าบดดี
จะโดนตี ลงหุบปาก หรือเอยากตาย"

หนุมาน ตบมือแทน แลเห็นละใจ
แต่ถ้าหาก มารดาชื่อ เบญจกาย

"หาเสียที ลูกกู ไม่เห็นใครง่าย
เราคือ ไช้ พ่อต๊อดอุรีง สิงหนุมาน"

อุตริพัต ได้แจ้ง แม่แจ้งว่า
มีภุมาน ขนเพชรทั้ง ยังบันดา

"พ่อของข้า เป็นสิงพญา ยิ่งกว่านั้น
ดาบตีอนพลาณ ออกมาก งามปากตน

มีชัยแค้น แฉอำ สิ้นน้ำชา
สามารถ แม้ขยาย ร่างกายตน

แปดกรพราด ฤทธิ์เดช วิเศษสิ้น
ถือยึดทาง ได้ยาพัน จนเกินสิ่ง

ทั้งฤทธิ์เดช มีรัศมี ที่โชติช่วง
และเป็นเตี๋ยน เย็นฟ้า เจ็ดอั้งจริง

ยามหาอ่อง อะเป็นดา ลักลอบยิ่ง
เหนือทุกสิ่ง มีพลังแกร่ง แผลงฤทธิ์โกร

จึงบอกได้ เลยว่า พ่อขำนั้น
คงบอกมา พ่อกู อยู่แห่งใด

อะเป็นท่าน มนุษย์ธรรมดา หาใจไม่
ข้าจะไป ตามหา อัยาริระ"

หนุ่มมาน มีพลัง หลั่งพลัง
เสริมติดกาย ให้ครบตาม คำเขินยอ

จึงรีบลุก เหวะเหินฟ้า หาได้ทำ
ลุกเอยพ่อ ขอสำแดง แลตั้งตน

ทันใดนั้น ฟ้าบิดบัง ทั้งมืดมิด
หาเป็นดา เป็นเตี๋ยน ให้เย็นยล

หนุ่มมาน สำแดงฤทธิ์ อธิวิพล
เพื่อลูกตน เห็นชัดถนัดใจ

อสูรผิด เห็นตั้งนั้น พลังรู้ทราบ
"ลูกบิดิ ได้พบพ่อ กิติใจ

ก้มลงกราบ มัดปล้ำ น้ำตาไหล
แต่ละอาย ช่มชู่พ่อ พบพบกิน

เพียงครั้งแรก ที่พบพ่อ ลูกก็แย
ลูกเสียใจ ที่ทำผิด คิดละลา

ทำได้แม้ ชูผ้า ทำต่อยท่าน
ขอพ่อท่าน ได้โปรด อัยากรธเลย"

หนุ่มมาน กลับสร้าง อย่างปกติ
ก้มลงกอด ลูกชาย ได้ขมิเขย

ไม่ตำหนิ รักพันผูก พ่อลูกเอย
โอลูกเอย พ่อไมโกรธ โคตรดีใจ

ปลอบโอ้โอ้ ลูกพ่อ ขออุหน่า
ลำสันติ ภายงาม อย่างพรหมกาย

"เจ้าหน้าตา หล่อเหมือนนุ รุหรือไม่
พูดจาได้ ฉะฉาน เหมือนมารดา

อย่าเสียใจ เลยนั่นขอ ขอได้ไหม
ไม่เชื่อใคร ง่ายตาย ถูกข้ายพญา

พ่อดีใจ ดูกรอบคอบ ขอบนักหนา
บอกพ่อมา ตามถึงนี้ มีเรืออะไร

อสุรผัด อสุรน้อย ค่อยค่อยเล่า
ร่วมกับไฟ นาสุนทรีย์อย่างองใจ

"จักรวรรดิทำด จับพิเภกตา มาขังไว้
จะเป็นตาย อย่างไร ไม่รู้ความ

หนุมนาน โกรธนัก สอองยักษร้าย
ไม่หวั่นไหว อานุภาพ องค์พระราม

หาเรือองต่าย คึดการใหญ่ ไม่เกรงขาม
ไม่ครั้นคร้าม พระอถถาร ข้างยั้งใจ

จึงคว้ามี่อ อสุรผัด แล้ดลัดเอาะ
เข้าขอลา สีขา พระพิศพิ

จากภูเขาเหาะ ลงมา พ้าแจ่มใส
พระอุบชา ผู้บวชให้ ไม่อาทรอ

พระฤาษี ผู้มี ประสพการณ์
เพราะหนุมนาน เขาใจ ไม่เหลือพอ

ทั้งมีญาณ รู้ตั่งอ้อมมี วันนั้นหนอ
จิตก็ ถวายองค์ราม ความรักดี

จึงทำให้ หนุมนาน ตามที่หวั้ง
องตั่งสติ ตัดใจ เจ้าให้ตี

"ตาไม่รัง ให้เจ้าอยู่ เพศฤาษี
สงบใจ ทำสมาธิ ตั่งจิตภาวนา"

สี่อรอุก กระชาก ค่อยลากออก
ถ้าเกิดเหตุ คับขัน บัญหามา

ฤาษีบอก "จำวันนี้ ให้ตีหนา
เป็นแฉลา ตั่งสติวางจิตเข่น เป็นบัลลูนัน"

พญาสิง ขาบขึง ถึงคำสอน
ศิษย์มีครู รู้เข่น เข่นหนุมนาน

คำอวยพร พระฤาษี ที่ให้เข่น
จึงกราบลา พระอถถารย์ ในเข่นใด

(๓) อุรุพงษ์พบพญาอุรุพงษ์

หนุมาน คอว่ามีอุรุพงษ์ แล้วลัดเลาะ
จนถึงเมือง ชัดขึ้น แผ่นดินไกล

พาลูกเหาะ ไม่หยุด สุดหมาย
รายงานให้ พระยาอุรุพงษ์ รับผิดชอบ

ว่า"อุรุพงษ์ เห็นแจ้ง ชี้แจงว่า
อุรุพงษ์กลับเดินผ่านหน้าหนุมาน

กรุงลงกา ถูกข้าศึก รุกหักหาย
สนใจหลานอุ้มนั่งตักแล้วทักทาย

บอกอุรุพงษ์"หลานองรุ บูนี่หนา
เคยผ่านศึก ด้วยกัน ฝ่าอันตราย

เพื่อนรักตา ของเจ้า เข้าใจไหม
ขณะฝ่าย มารศัตรู คู่กันมา

ในสงคราม พิเภกตา คือสมเือง
ตัวนุญนั้น เป็นกำลัง พระราช

คอยจดจ้อง ด้บยามดู รู้ล่วงหน้า
เป็นภองหน้า ออกไปรบ พบศัตรู

บอกบุษิ หลานรัก ยักษ์ตนไหน
ไม่หวั่นเกรง เดชสงคราม หยามหน้าดู

บังอาจไป บุกลงกา พาอดสู
จะไปทูล ให้รู้ทราบ และปราบมัน"

อุรุพงษ์ เล่าให้ฟัง อย่างละเอียด
ทั้งเลอทราบ ตำซ้ำ ชั่วสัมาณย์

อุรุพงษ์เครียด กริ้วโกรธ เลือดเดือดพล่าน
หันไปสั่ง หนุมาน ลูกหลานชาย

"พรุ่งนี้หลาน องพา อุรุพงษ์
สู่กรุงศรี ไยธยา พาลูกชาย

รับเลาะลัด อย่างหยุด ยังสุดหมาย
ไปถวาย แต่องค์พระ เสด็จ"

แล้วนัดหมาย หนุมาน ทหารกล้า
จะยกทัพ ตามไป อิกไม่นาน

"ท้าวมหา ชัมพูและน้ำ พระอมหาหยา
พบกับหลาน ผู้รักดี ที่ไยธยา"

(๔) อุรุพัตเข้าเฝ้าพระราม

เมื่อนั้น...กรุงเอโยธยา ราชธานี
เป็นเกษัตริย์ ปกครอง นครมา

องค์ภูมิ พระราม อร่ามหล้า
เหล่าประชา อยู่สุข ทุกข์ไม่มี

บัดนั้น...อุรุพัต กับพระยา อุนุชิต
คธานเข้าเฝ้า พระราม ตามประเพณี

เหาะตามติด ถึงเอโยธยา พาราศรี
ทรงยินดี แต่ก่อนแคะ แะระหนมาน

“พระยาอุนุชิต บวชโยคี นี้ใหม่
แต่ก่อนใคร หน้าเป็นลิง นิ่งนังนาน

เหตุอันใด จึงกลับมา ก่อนละท่าน
ตัดใหญ่เหมือน ยักษ์มาร ถูกหลานใคร”

หนุมานลูก ยักษ์กาย ถวายบังคม
ลา ไปบวช ปฏิบัติธรรม น้อมนำใจ

น้อมหัวก้ม "ข้าพระบาท ราชรับใช้
อยู่ร่วมเย็น สุขสบาย ได้พระบารมี

ก่อนเข้านี้ ทาใจใคร ลูกในไส้
ชื่ออุรุพัต อยู่องกา ราชธานี

กับนางเบญ ฤกาย ได้เจ้านี้
ในเวลานี้ มีเรือองมา ะกราบทูล

บัดนี้ไฟ นาคูริยวงศ์ ผู้ทรงศักดิ์
ก่อกบฏ ยึดองกา ทำการุณ

เป็นลูกรัก ทดกัณฑ์ เกิดหันขุน
พร้อมสมุณ ทำฉกรรติ ร้อมจัดการ

ท่านทำอหต คีรีวงศ์ ทรงต่ออสู
ระเวลา พอกมันฆ่า อย่างทรมาน

ถูกตัดรู จับใส่คุก ทุกข์มหันต์
จะประหาร ทำอพิเภท วิเวกใจ

กรุงองกา ตอนนี้ มีเกษัตริย์
ให้ไพนา สุริยวงศ์ องค์ต่อไป

ที่ฉกรรติ สถาปนา ขึ้นมาใหม่
ขอกราบทูล องค์ภูอไนย ได้บัญชา

(๕) ศึกกรุงลงกาครั้งที่ ๒

พระรามทรง พิโรธ โกรธเสียดงษ์
โหดทำนวย วัณท์ลาม ตามเวลา

"สิ้นเของฆ่า แม่นนั๊ก นะยั๊กษา
พวกมันมา คงไม่รู้ว่ หาที่ตาย"

อุรุผัด เจ้านี้ มีความชอบ
ชอบใจที่ เจ้ากล้า ฟ้าอันตราย

ข้าขอมอบ ความดี เจ้ามีหลาย
แจ้งข่าวร้าย โพนาศูริวงศ์ ยึดลงกา

องพญา หนุมาน ทำนรับไป
จากขมพู และขัดขืน ถิ่นนครา

เร่งเกณฑ์ไพร่ พลรุก บุกรั๊กษา
เข้าโจมตี เอลงกา ตีนมาพลับ"

หนุมาน ทูลกราบ ให้ทราบว่
เรียกกำลัง จากทุกนคร ก่อนอันวาน

"ท่านพญา สุกรีพ รับประทาน
พลทหาร ไปรวมที่ กรุงศรีอยุธยา"

พระรามสั่ง มหาเสนา รับคนาโค
นำทัพไปปราบศัตรู กู้ลงกา

ไปบอกให้ พระอนุชา น้องเของฆ่า
พี่สั่งมา พระพรตพระสัตว์รุต สูดยินดี

เมื่อนั้นทำว ไกยเกษ อัยกา อัญญาต
ไปใจความ สามารถ โอภาสดี

ให้อุปราชา ทั้งเสอง น้องและพี่
รู้หลานมี ฤทธิมากพอ จะต่อกร

"อง ไปเถิด พรต สัตว์รุต หลานสุดรัก
สร้างชื่อให้ ไกยเกษอยุธยา พระนคร

เป็นโอภาส อันดีนั๊ก ตาตั้งเสอง
ตั้งกร ตั้งองถูกปราบ ราบง่ายตาย"

พระพรตพระสัตว์รุต ไม่รอรี มีบัญชา
กำลังเต็ม อัตรากี ฮักเข็มใจ

สั่งเสนา ไปเร่งรัด สัตว์ให้
ยกทัพไป สู่อยุธยา ราชธานี

เมื่อนั้น...ทำอุทเทขมพู รุ้งข้าอว
พระรามลั้ง ระดมกำลั้ง ทั้งหมดมี

ที่กรุงศรี อโยธยา เอลานี
บุกเข้าตี ทำทุกลั้ง ขิงลงกา

บอกลินพัท อุปราช ขาดทหาร
คุมกำลั้ง นครขมพู กู้ลงกา

"ถึงคราหลาน ล้าแดงฤทธิ จิตอาสา
ประกาศตั้งดา ว่าเรานี้ มีรองใคร

ขอให้หลาน ตั้งใจ ไปครั้งนี้
ได้รับใช้ พระอวดตาร หลานล้าไว้

โอภาลดี ได้ทำงาน ประทานถวาย
องคณาจารย์ เป็นเทวดาที่ สุติมา"

นิลพัทถวาย บังคม ทำอุทเทขมพู
จัดกองทัพ ไปทำลั้ง ยึดลงกา

เมื่อรับรู้ แล่นยินดี มีรองข้า
ออกมุ่งหน้า ลู่อโยธยา ราชธานี

บัดนั้น...ทัพลั้งและ มนุษย์ ลุดฮักเทียม
รวมกันหน้า กำแพง แลแดงฤทธิ

เปิดประติม ไท้รอง กิ่งอั้งมี
เข้าเฝ้าองค้ ภูมิ พระอวดตาร

องค้พระราม ขึ้นใจ ได้เห็นน้อง
ทรงยั้งยั้ง ประกาศ ราชการ

พร้อมกำปลั้ง ขุนศึก ผู้ฮักหาญ
ทั้งประณาน ลั้งองกบฏ ตั้งองชติกรรม

ลั้ง"องค้พระพรต พระลั้งรุดน้อง
จับทศพิณ ตัดศรีษะ เลียบประนาม

องทั้งลั้ง บุกลงกา ฝ่าขย้า
แลลั้งองนำ ทัพไปตี เมื่องมะลิวัน

ทำอจักรวรรตี ได้อภิเชก เด็กทศพิณ
พญาพิเวก ถูกจับขัง อย่างทรมาณ

ครองแสงนดิน ลงกา ในครานั้น
องจัดการ ยักษัทรยศ ให้หมดพันธุ์"

น้องทั้งลั้ง มองหน้า พากันยั้ง

ตั้งเบรมบริม ยินดี มีไท้ทวงวัน

ลั้งนนิลพัท ออกจากแถด ฝแลลั้งถดคถาน

ขอพระอวดตาร เป็นทัพหน้า พาออกหน้า

ภองค์พี่เลี้ยง หักผมมนุษย์ ผู้ตีก็ตี
องค์ยอดดารา ตรวดผลสิ่ง ผู้สร้างคราม

เตรียมพลพรรค จัดใหญ่ ไม่เกรงขาม
เป็นฤกษ์ยาม อรุณรุ่ง หุ่นสีทอง

ตั้ง" ผู้ตีพ หนมมาน ทำนท้งหลาย
อันแล้วเหี้ยม อสุรร้าย มากก่ายกอง

ฝากน้องชาย พระอนุชา ข้าท้งเสอง
ดูแลน้อง ของข้า อย่างู้อวม

พระพรต พระสัตว์รด ไม่หยุดซ้ำ
แล้กราบลา เขษฐา พระลักษมนราม

เข้าขอพร กราบลา มารดาท้งสาม
พระทรงธรรม อดยพร ก่อนจกกัน

พร้อมหทัยศร พรหมาศัตร ศาสตราวุธ
เกราะของธานี องคตใช้ใ้ใ้บ่องกัน

อนุภาพสุด ทานด้าน ประมาณนั้น
พระพรตท่าน รับน้องมนำ ประจํากาย

ัดอนพระสัตว์รดน้อง ของสามพี่
เกราะขององค์อินทร์ เทวดา ฐ มอบให้

พระลักษมนมี ศรีจันทวาทิตย์ ฤทธิร้าย
เป็นอาวุธ คู่กาย ใ้บ่ราบศัตรู

จากนั้นเสอง พี่น้อง ต้องกราบลา
พระรามสิ่ง ภองค์พี่ อนลับประตุ

ไปทำศึก กรุงลงกา ทำต้อง
ทหารให้ รัองก้องกู่ เตินตุ้กรุงลงกา

ศึกลงกา ครั้งท้เสอง ผู้น้องเสี้อต
ชิงลงกา ในตอนท่าย ได้คืนมา

รบต้ต้อต พลัดรุกรับ กับย้กษา
เสองย้กษา โดนพระศรี นอนดินตาย

ผู้ประพันธ์ : ฤๅพร สุวรรณปากแพรก

จะบอกเล่าแล้วเรื่อ๑๓๖	มีประวัติชาติพงศ์วงศ์ยักษี
เป็นลูกนางเบญจกายฝ่าย๑๓๖	กับทูลมาทูลวามีสายพระราม
เป็นเพื่อนเล่นยามเด็กสนิทสนม	อยู่เหนืมนานครั้นครองไม้เกรงขาม
กับไพนาสูริวงศ์ดำรงนาม	เข้าใจสนิทคิดความเป็นญาติกัน
หน้าเป็นสิงโตแบบทูลมาท	เป็นวงศ์วานยักษาคู่ผกผัน
หัวและตัวเป็นยักษีเลื่อมลายพรรณ	หลานพิเภกผูกพันนั้นเป็นตา
ครั้งพิเภกถูกจับไปคุมขัง	เกินกำลังช่วยได้ให้ห้วงหา
รับสั่งผายไปแจ้งพระบิดา	ให้รีบมาช่วยเหลือในทันใด
พิเภกถูกไพนาสูริวงศ์	เจตจำนงค์ลับขังไม่สงสัย
ทำอุกฤษกรรติโรมมี๑จับตัวไป	ล่ามไซ้ตรอนขังไว้ให้ทรมาน
๑๓๖รู้ข่าวรีบเร่งรุด	ด้วยมีใจบริสุทธิ์ตุ่อกเล่าขาน
ขอโทษแทนอัยกาด้วยดวงมาน	ทำอุกฤษกรรติไม่ตั้งองการไม่ยอมพอง
ผู้มารดาคือนางเบญจกาย	รับสั่งผายสั่งบุตรชายอย่างขึงขัง
ให้แจ้งแก่ทูลมาท๑๓๖พลั้ง	ด้วยความหวังช่วยรอดให้ปลอดภัย
จะกล่าวฝ่ายทูลมาทวิญญู	เที่ยวเร่ร่อนชุกชานตามนิสัย
กระโจนเล่นเป็นนாயตามพงไพร	นางกำนัลหัวเราะให้ได้ฮับฮาย

เมื่อคิดว่าพาดัง ไม่เหมาะสม

ต้องระทมต่อ ไปไม่รู้หาย

คิดอกบวชแก้ปัญหาพากลับกลาย

กับธานีพระทิศไฟในพนา

อุสริพัฒตามหาหนุมา

ด้วยต่อการให้ช่วยเหลือ

ไม่รู้สักใครคือพระบิดา

แต่รู้ว่ามีฤทธิ์หาเป็นดาเด็ด

หนุมาซึ่งแปลงแสดงร่าง

ไม่อำพรางตัวจริงละม้ายเหมือน

อุสริพัฒจืดแจ่ง ไม่แนเจ็ด

เล่าเรื่องเตือนความทรงจำทุกสิ่ง

หนุมาไม่รู้เรื่องให้เตือนโกรธ

วิบรูตไลดพิ่งความยามหนัก

พาลูกไปพบอุสริพัฒพร้อมหน้ากัน

รับฉายสั้นไปเข้าเฝ้าพระราม

อุสริพัฒเตรียมกำลังสั่งกองทัพ

เสร็จพร้อมสรรพยกพลนำเกรงขาม

พร้อมกันทำอาคมพู่ไม่ดูงาม

ทำสงครามช่วยพิเภกเอนกอนันต์

องค์พระรามความแค้นแฉ่งแฉะ

ให้ขุนเคืองสั่งการอย่างแข็งขัน

ยกกองทัพไกลเกษมาโรมรัน

เพื่อปราบเมืงมลิวัลและองคา

จึงมอบหมายพระพรตพระสุรต

องเร่รุตทำสงครามกับยักษ์

มารวมพลจัดทัพเตรียมกริธา

พร้อมที่เมืงโยธาธาณี

กองทัพพร้อมอุสริพัฒและหนุมา

เหล่าทหารเก่งกล้าในวิถี

ทั้งองคตและพวกอีกมากมาย

สิบแปดมงกุฏไปราวีกรุงองคา

พระรามประทานศรีพรหมมาลตรี

ทรงอำนาจยิ่งใหญ่เป็นนักหนา

พร้อมเกราะเพชรองพระอินทร์ที่ให้มา

แต่พระพรตอุยกาไปปราบมาร

สัณพระลักษณณ์ประทานศรีจันทร์วาทีตย์
ทั้งเกราะแก้วเลิศล้ำเหนือประมาณ

ที่ทรงฤทธิยิ่งใหญ่มหาคาถ
ให้พระสัตรูตทรงงานการกริษา

ทั้งเสด็จองค์คุมทัพเหล่าทหาร
นืดพิทขอทอดตั้ข้ามธารา

ไปถึงเขาคันธกาถยอตุฎษา
ให้ทัพผ่านเข้าองกามหาธานี

ไปตั้งทัพลัดบรที่เขามรกต
ชมพูปานนำลาสน์ไปด้วยไมตรี

จึงพระพรตแจ้งความตามวิถี
ทำวทศพินไมใยดีด่าประจาน

ชมพูปานไกรธาโดนด่าให้
กลั้บมาทูลพระพรตตามเหตุการณณ์

ทำร้ายใส่ทศพินด้วยใจหาญ
อูกระรานกร่นด่ากลั้บอดี

ทำวทศพินตั้งทัพออกรับศึก
พระพรตให้อสูรฆัตออกราวี

ด้วยคิดนึกเห็นประลักษ์เป็นตักดิ์ศรี
ฝิมี่อดีไม่ลตละชนะชัย

ทศพินพร้อมอสูรณีสูริ
ถูกจับได้พาดัถระเวนไป

ตั้งองอาตุรพ่ายแพ้ผู้ไม่ไหว
แล้วดัดหัวเสียบไว้ให้ประจาน

พระพรตจึงสั่งให้อสูรฆัต
ปล้่อยพิเภกผู้เป็นตาตามตั้งองการ

เมื่อขจัดทศพินสิ้นสั่งขาร
ความลจบลฐลั้บราญกลั้บคืนมา

พระรามเห็นอสูรฆัตสร้างคามตี
แต่ตั้งเป็นมทาอุปราชกรุงองกา

ช้วยปราบปรามอสูรฆายักษา
เป็นพระยามารนุราชประกาดชัย

ผู้ประพันธ์ : อัญชลี ณ เชียงใหม่

 อุรุฬรัตน์ ๓๒๗ ๑

จะกล่าวถึง อุรุฬรัตน์ อุปราชสิงกา
รู้แต่ชื่อ หนุมาน ขวัญฤทธิไกร

เที่ยวแหวะหา บิดา ข้าอยู่ไหน
แต่หน้าตา เป็นอย่างไร ไร้รูปการณ

ตัวเองนั้น ธรรมพวงค์ ข้างแปดกยั้ง
เป็นหลานตา พญาพิเภก เอกไพเราะจารย์

ศิระสังข์ ตัวเป็นยักษ์ ลักษณะขาดจ้าน
ถูกจอมมาร หาญทำ รุกล้ำองกา

นักรบหนุ่ม กลุ้มใจ ภัยพิเภก
หวังเหลือใจ ได้พบพาน ทำนบิตา

ตนนั้นแดง เต็มร้อย ต้อยฤทธิกว่า
เที่ยวแหวะเห็น เต็มนภา หาหนุมาน

หนุมาน ขวัญสมุทร คิดผ่องคลาย
เป็นฤาษี ชีไพร ในไพรวัน

แปลงเป็นพรต กำหนดใจ ให้คงมั่น
หวังพบพาน ตระการสุข มุขมนตรวี

ปริกรรม คาถา หน้าทองไฟ
อุรุฬรัตน์ ผ่านมา พมาลี

สงบใจ ไปกระเจิง เถลิงศรี
เห็นอัคคี สิงบริลัง ตรงหน้าพรต

ตามคำบอก ของพระทศ ไผ่ภูนี้
นั่งอยู่หน้า กองไฟ ในเพศพรต

ตนจะพบ ผู้มี ความดีไรจัน
สักรู้หมด ทุกสิ่ง ที่ของใจ

อุรุฬรัตน์ นมัสการ ทำนบิตาพรต
หลานตามหา บิดา ท้อฟ้าไกล

ขอลองโปรด ไซ้ขาน หนุมานอยู่ไหน
ยังไม่ได้ พบพาน ทำนบิตารงค์

ตัวหลานนั้น นามว่า อุรุฬรัตน์
มารดาชื่อ เบญจกาย เจ็ดฉายอนงค์

หลานภษัตริย์ พิเภก ผู้คู่สังข์
เจดนมโละอง สังกร ทำนบิตา

หนุมาน ตรีภยใจ ได้พบบุตร
หฤตวาจา ว่าถูกพ่อ หารักร่า

ยีนดีสุด รุดเข้ากอด ยถดปรารธนา
ไม่นำพา ตรีบริดิธ พลีธดมไกล

กุมารน้อย ถอยไกล ไม่ใยดี
มาแอบอ้าง เป็นพ่อกู รู้ได้ใจ

เจ้าธานี ตักร้าย ใยตราไทย
หุบปากไว้ ไม่จิ้น ชีวันมลาย

หนุมาน เบิกบานใจ ไม่ถือสา
ไม่หลงตัว คำใคร ได้ง่ายตาย

นี้แหละหนา ลูกข้า บัญญาใต้
ถามทำใจ จึงละตัว เลือดเนื้อจริง

อสูรผิด สัจตักสิ อดิมน
ชาติกำเนิด พ่อข้า พญาสิง

แม่บอกฉัน ท่านบิดา ข้าใหญ่ยิ่ง
มีฤทธิ์ยิ่ง กว่าใคร ในพฤธา

มีขนเพชร เขี้ยวแก้ว แวดอกุนทล
หาว่าเป็นดาธ เป็นเดื่อน เลื่อนลอยฟ้า

สามารถดล บันดาล สรรค์แสงจ้า
คนธรรมดา อย่างท่าน นั้นแห่งไกล

หนุมาน พลันเพน็ิก พลั้งธังขา
เนรมิตกาย คล้ายธม พรหมยั้งใหญ่

สลัดธัธร ฐากภษา เทินฟ้าใต้
แลธแบลงภษา เทินลูกข้าย บรรษษษคธวม

บันดาลให้ ฟ้าใต้ กล้วยมิตมิต
อสูรผิด ถนัดใจ ได้รู้คธวม

เนรมิต เตือนดาธ รธษษษคธ
ธมตามคธ มธธธ บิดาธนธธ

ทั้งดีใจ ทั้งธาย ได้พบพ่อ
ภธธธธธธ บิดา ข้าผิตธธ

ที่บั้งธธธ ธธธธ พ่อธธธธธธ
ธธธธธธธ เป็นใหญ่ ไรธธธธธ

หนุมาน ผันร่าง ธังเกธกธน
เจ้าลธลธัน ขันธธธธธธธ

เป็นธธธธธธธ ฐธธธธธธ
มีธธธธธธธ ธธธธธธธ

พ่อพบเจ้า ครานี้ ยืนดีนัก	ไอ้ลูกรัก รอบคอบ ขอบแต่หมา
ไม่เชื่อใคร ง่ายง่าย ง่ายเทวดา	แล้วเข้ามา ครานี้ มีเหตุใด
เอตุรน้อย ค่อยแฉฉิ่ง แฉฉิ่งคัต	องกามี เกทภัย อยู่นายใหญ่
ไพนาสุริยวงศ์ ประสงค์ร้าย	มันร่วมใจ จักรวรรดิ ประกาศสงคราม
จับท่านตา พิเภก ๑๑งำไว้	จะเป็นตาย เช่นไร ใจยังหวาม
๑๑งำยักร้าย ไม่กริ่งใจ ๑๑งำลักษณราม	มันลามปาม ๑๑งำอดาร พาอย่ายี้
หนุมาร พลานมี๑ เอตุรผิด	ไปเอภิบาท พระทิต ไพทาศี
ศิษย์๑๑ลา ลักขา พระมนี	พิเภกมี เกทภัย ระคาย๑๑คราม
พระทาศี มีญาณ พระ๑๑การณดี	รู้๑๑มี ๑๑งำนี้ ที่งำมล้ำ
หนุমান มันรักดี ๑๑ครีราม	ไม่๑๑งำห้าม ความตั้งใจ แก่ใจคัต
๑๑งำพรให้ ใจ๑๑ดี ดำริการ	๑๑งำดับขันธี คงมัน ๑๑งำคองที่
ตั้ง๑๑งำ ๑๑งำจากกาย ๑๑งำไปดี	ความใจคัต ๑๑งำมี ที่๑๑งำนตา...

๑๑งำผิด ๑๑งำ ๒

๑๑งำพ่อ๑๑งำ กราบ๑๑า พระทาศี	เหาะ ไปที่ ๑๑งำงำน ๑๑งำงำงำงำงำ
๑๑งำ๑๑งำ ๑๑งำ๑๑งำงำ มหาล๑๑งำ	๑๑งำผิด ๑๑งำงำ มา๑๑งำคัต
๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำ ๑๑งำ๑๑งำงำ	๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำงำ
๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำงำ	๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำงำ ๑๑งำ๑๑งำงำ

ทำอุศริพ ธิปถุภ จากบัลลังก์
บูเป็นเลหาย พิเวภ เจกคู้หุ

ตรง ไปยัง อสุริษัต เจ้าหลานบุ
เราหังคู้ สุธิก ธิรึกษากัน

บูพิเวภ เภกสมเอง ขององค้ราม
เจ้าหลานข่า ฆวภัย อย่าง ไรกัน

กิลสงคราม คีอข่า คราทำหั้น
ขอให้หลาน ขานไซ ภัยลงกา

สัวนองคต สกิดใจ ไมคองที่
หนุมาน ค้านองคต โปรตพิถารณ

โฆกอดพิ หนุมาน ันนโหยหา
พระอนุชา เป็นอุปราช มิเอาจลตต้อ

องคตมเอง พักาย มิโหดถึง
ได้เป็นน้อง หนุมาน ันนบุญต้อ

สัจโหยยถึง กว้าอตต่า ค้าลุดข้อ
พิออย่างล้อ น้องเสี่ยหาย ไซยาเกรง

อสุริษัต อภิเวทให้ ให้ข้อมูถ
จับพิเวภ ๑๑งจ่า มิยาเยง

เหล่าอสุริ ย์กษา มาห่มแหง
ทำอวดเก่ง มิเกรงใคร ไม่นำพา

พระยา ไวยองคิ คราพังความ
สัจหนุมาน ทะยานไป อโยธยา

บังเกิดความ พิโรธ โกรธย์กษา
พร้อมหังพา หลานขัย ถวายพระราม

แล้วนัดหมาย ให้ทำอ มหาขัมพู
คักครั้งนี้ โหยหลเอง บวงกิลกรรม

นำทัพสู่อโยธยา คราคักทำ
ร่วมสงคราม กับพระราม ลุดย่ามใจ

ยามองค้ราม ปกคร๑๑ อโยธยา
ทรงลุดบิน ถินนครา พ้าทิลใต้

ขิวประขา อูราลุดขิ ทุกข์เอาจหาย
ไร้แสงฉาย มืดฟ้า เมฆาด่า

มีหุม่เมฆ บังแสง พระอาทิตย์
เห็นพระอินทร์ ปรากฏกาย ให้แก้แองาม

พ้ามืดมืด ปิดเวหา นภาคล้า
ฝ่ายองค้ราม รับไว้ แบนกายตน

แล้วองค์อินทร์ ลือได้ จากกายราม
จนถึงพื้น บาดาล ด้านสุด โคน

จนเวียนตาม จักรวาล ทุกแห่งหน
ทรงให้โอรส ทำนาย ร้ายหรือดี

บุโรหิต ทั้งหลาย ทำนายฝัน
อันแม่มดดำ จำสุริยา ทักษิณนี้

ปรึกษากัน ชันแนใจ ได้เต็มที
จะเกิดเรื่อง อัปรีช ย้ายนคร

พระอินทรา พาแก้ว มาถวาย
นำบุตรชาย ถวายให้ รับใช้บวร

ดีความหมาย ข้ายกล้า ลือข่าวอัน
การลือได้ ในบวร กระชั้นบารมี

พระบารมี จะกระสาย ไปสามโลก
คำทำนาย ในสามวัน เห็นกันทันที

ตามใจโลก ยามสามตา ตราตรงที่
บุโรหิตดี ความหมาย ใจความตรงกัน

ครบสามวัน พลับพพ หนุมาน
ส่งพระราม อร่ามใจ ได้พบพาน

นำลูกหลาน เข้าเฝ้า แพบเท่าทำน
ขุนทหาร เป็นอย่างไร พาใครมา

หน้าเป็นลิง ตัวเป็นยักษ์ หนักเข้าขันธ์
หนุมาน ขานไซ ลูกชายข้า

ลูกใครกัน ลำสัน ขนานยักษ
มีมารดา คือเบญจกาย สายลงกา

ด้วยไพนา สุริยวงศ์ ประสงค์ร้าย
ขอกำลัง ทำจจักรวรรดิ ขจัดลงกา

เดินทางไป มลิวัน บันเบญหา
ทำนพิเภก อ่อนอุทธา ต้องปราชัย

ลูกใส่ตรู ๑๐๑ จำ ร๑ทำประหาร
สถาปนา ไพนาสุริยวงศ์ ดำรงให้

อ่อนจอมมาร จักรวรรดิ จัดงานใหญ่
คร๑งกร๑ง ไกร ลงกา กกล้าเหลิ๑ดี

กระหม่อมสั่ง จำตา ลิกขาบท
พร้อมนำตัว ลูกชาย ถวายภูมี

เพื่อแจ้งข่าว อัปยศ กบฏทรงศรี
องค์บตี ไพรตมี พระบัญชา

ฝ่ายพระราม พังศวาม ตรองตามดูบิณ
มันรนนหา ที่ตาย ไร้สรรรยา

เด็กไม่สิ้น กุสินน้ำนม มาข่มข้ำ
แล้วขมว่า อสูรผิด ปฏิบัติดี...

อสูรผิด ตอน ๓

พระรามมี บัญชา พญาหนุมาน
ทั้งลากเมือง ชัดชิน ถิ่นกระบี่

ดำเนินการ เกณฑ์พลไพร่ ให้เต็มที
และธานี ขมพู่ กอบกู้สงกา

มีรับสั่ง ส่งฝ่าย เสนอธิการ
ให้พระพรต พระสัตว์รุด ราชอนุชา

ดำเนินการ ส่งลาสิ้น ถิ่นเองข้ำ
นำทัพสู่ สงกา กรีฑาทันที

พระอุปราชา ทั้งสอง สิ้นเองบัญชา
ชวนกันขอ พรชัย อัยกาบตี

ทำอุไทยเกษ เปรมปรี ไชยคติหลานชาย

ทำอุมาหา ขมพู่ ได้รับความ
จึงกล่าวกับ นิลพัท เจ้าหลานชาย

ว่าพระราม พยายาม ทำทัพใหญ่
เจ้าจักได้ ล้ำแดง แรงฤทธิ์ไกร

คุมกำลัง ทหาร นครขมพู่
ประกาศศึกดา ให้เห็น เข่นรเองใคร

ปราบศัตรู สงกา ชนะให้ได้
จงตั้งใจ ถวายงาน ท่านอุธการ

กองทัพลึง กองทัพมนุษย์ ชุดฮักเหมม
ทั้งสูศรีพ นิลพัท คมขัดงาน

ต่างต่อสู้เต็ม เสริมใจ ให้ทหาร
เข้ากราบกราน พระอุธการ กันพร้อมพล

พระรามยื่น ดำรัส ประกาศกิจ
ด้วยจักรวรรดิ ยักษ์พาล หาญย้าย

เชิญพวกพ่อของ ของข้ำ มาครั้งนี้
บุกรธานี สงกา บำลึนดี

จับพิภพ ๑๐๑ จำ ทำรัฐประหาร
ให้พระพรต พระลัทธิ รุด ไฉมดี

๑๐๑ ๑๐๑ กำ ด้านลัทธิ กู้จักดีศรี
ทำธานี ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

๑๐๑ จับเด็ก ทศพิน ลินศิริษะ
แล้ว ไปตี มลิวัน ฐานริเริ่ม

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

นิตพิท คณาน๑๐๑ มาน๑๐๑
ลัทธิครั้งนี้ ขอนำหน้า ปีทาใหม่

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

พระพรต พระลัทธิ รุดหามารดา
แล้ว กราบลา พระเชษฐา พระทรงธรรม

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

ฝ่ายองค์ราม เต็มเหยิบ ศรีพรหมมาลัทธิ
เพื่อพระพรต พระอนุชา กุลำประจัน

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

๑๐๑ พระลักษมณ์ มอบุตร จันทวาทีตย์
ให้ลัทธิ ลัทธิ พระอนุชา

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑
๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

ผู้ประพันธ์ : สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์

